

Kitab Daniel - Nomer Satus Sepuluh

Aliansi Telu Rangkap Roma: Mbabar Wigati Profètis saka Trompet-trompet ing Kitab Wahyu

Jeff Pippenger

2024-03-01

Islam ing bilai kapisan lan kapindho ing Wahyu bab sanga makili paukuman sing digawa tumrap Roma. William Miller nate nyebut kalasangka-kalasangka mau minangka “paukuman-paukuman kang mligi” sing digawa tumrap Roma, nanging Miller ora bisa mirsani Roma Modern minangka prasekuthon telu rangkep sing nuntun jagad menyang Armagedon. Uriah Smith mangerteni bilih kalasangka-kalasangka mau makili paukumaning Allah tumrap Roma, lan bilih kalasangka kaping lima lan kaping nem (bilai kapisan lan kapindho) iku paukuman tumrap gréja Katulik.

“Kanggo sawijining panerang babagan kalasangka iki, kita bakal maneh njupuk saka tulisan-tulisanipun Bapak Keith. Panulis iki kanthi satemenipun ngandika: ‘Meh ora ana persetujuan kang sarupaning makaten ing antarané para juru tafsir ngenani pérangan liyané saka Apocalypse kajaba tumrap panganggèning kalasangka kaping gangsal lan kaping enem, utawa bilai kapisan lan kapindho, marang wong Saracen lan Turki. Bab iku cetha sanget, satemah meh ora bisa dipun salahpahami. Tinimbang mung satunggal utawa kalih ayat kang nandhani saben-sabéné, sakabèhé pasal kaping sanga saka Wahyu, ing pérangan kang padha, kapanggenan déning sawijining gambaran ngenani kalorone.

“Kakaisaran Romawi surut, kaya anggoné iku tuwuh, yaiku lumantar panaklukan; nanging wong Saracen lan wong Turki dadi piranti kang lumantaré sawijining agama palsu dadi pecut tumrap pasamuwan kang murtad; mulané, tinimbang kalasangka kaping lima lan kaping nem, kaya sing sadurungé, mung sinebut kanthi jeneng iku waé, kaloroné kasebut bilai.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Bab ingkang boten dipunmangertosi déning Miller lan Smith ngenani kalasangka-kalasangka minangka paukumanipun Gusti Allah tumrap Rum, inggih punika bilih paukuman-paukuman punika kadadosaken lumantar pangejawantahan pakaryan meksa pangibadah dhateng srengéngé. Ing taun 321, Konstantinus netepaken undhang-undhang Minggu ingkang kapisan, lan sangang taun sasampunipun piyambakipun mindhahaken ibukutha saking kitha Rum dhateng kitha Konstantinopel, saéngga miwiti prosès bubaré Kakaisaran Rum. Ing Daniel pasal sewelas, Rum kapir dipuntemtokaken badhé mrentah kanthi paling unggul sajroning satunggal “wektu,” ingkang nglambangaken tigang atus suwidak taun, wiwit saking Peperangan Actium, ing taun 31 SM, dumugi taun 330, nalika Konstantinus mbagi karajan punika dados Kulon lan Wétan.

Panjenengané bakal lumebu kanthi tentrem malah ing panggonan-panggonan sing paling subur ing wewengkon iku; lan Panjenengané bakal nindakaké apa kang durung tau

ditindakaké déning para leluhuré, utawa déning para leluhuré para leluhuré;
Panjenengané bakal nyebarake ing antarané wong-wong mau barang rampasan, lan
jarahan, lan kasugihan: ya, Panjenengané bakal ngrancang siasaté nglawan
bètèng-bètèng kang kuwat, nganti sawatara mangsa. Daniel 11:24.

Sajeroning telung atus nem puluh taun iku, Kakaisaran Romawi ing satemené ora kena dikalahaké, nanging sawisé ibu kutha dipindhah menyang Wétan, kamampuan kanggo mrentah kakaisaran sing mangkono gedhéné wis ora bisa ditindakake manèh. Konstantinus ngupaya njaga pangwasané kanthi mbagi karajan iku marang telu putrané, nanging bab iku malah saya nyepetaké rubuhé kakaisaran lawas mau.

Nalika kapausan mundhut dhamparing bumi ing taun 538, ing Konsili Orléans kaping telu dipasahaké sawijining undhang-undhang dina Minggu. Mangkono, ing taun 606, Mohammed miwiti palayanan kenabianné, lan kanthi pralambang makili slomporet kang bakal dadi apa sing para sejarawan sebut minangka “cambuk tumrap gréja kang murtad.” Sajarah bilai kapisan lan kapindho, kang diwiwiti kanthi palayanan Mohammed ing taun 606, rampung ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika slomporet kapitu muni.

Bilai kang kapindho wus kaliwat; lan lah, bilai kang katelu rawuh kanthi enggal. Lan malaékat kang kapitu ngebakake slomprèté; banjur ana swara-swara gedhé ana ing swarga, kang padha muni mangkéné: Kraton-kratoning jagad iki wus dadi kagungané Gusti kita lan kagungané Kristusé; lan Panjenengané bakal jumeneng ratu ing salawas-lawasé. Wahyu 11:14, 15.

Sajeroning sajarahing loro Bilai kang kapisan, Konstantinopel, ibukutha Roma sisih wétan, kaasoraké ing taun 1453, lan Roma kapapaan ing sisih kulon nampa tatu kang matèni ing taun 1798. “Pecuting gréja kang murtad,” wus ngrubuhaké Roma sipil lan Roma agama. Pasamuwan telu-lapisé Roma Modhèren kasampurnakaké lumantar hukum Minggu sing enggal bakal teka ing Amérika Sarékat.

“Para Protestan ing Amérika Sarékat bakal dadi sing kawitan ngulurkaké tangané nyabrang jurang kanggo nggenggem tangan Spiritualisme; wong-wong mau bakal nggayuh ngliwati telenging jurang kanggo sesalaman karo kakuwasan Roma; lan ana ing sangisoré pangaribawa saka pasamuwan telung prakara iki, nagara iki bakal ngetutaké jejak Roma ing ngidak-idak hak-haké nurani.” The Great Controversy, 588.

Ing wektu iku, Islam saka Bilai katelu bakal nuntasi paukumaning Allah marang Roma Modern amarga pameksa ibadah dina Minggu, kaya Panjenengane nindakaké marang Roma kapisan lan Roma kapapan. Marang Roma kapisan, Panjenengane migunakaké patang slomporet kapisan kanggo mungkasi pamaréntahan Romawi ing ibukutha Roma sisih kulon ing taun 476, awit sawisé taun 476, ora ana panguwasa kutha iku kang asal trah Romawi. Ing taun 1453 slomporet kaping lima, yaiku Islam, mungkasi pamaréntahan Romawi ing Roma sisih wétan. Ing taun 1798, pamaréntahan kapausan atas bekas pamérangan sapuluh bangsa-bangsa Éropah dipungkasi ing sajarah slomporet kaping enem, yaiku Islam. Runtuhé karajan sipil Roma, loro-loroné sisih kulon lan wétan, sarta karajan agama Roma, kelakon

sawisé pameksaning pangibadah kapir marang srengéngé.

“Bangsa Amerika Sarékat wis dadi bangsa kang diparingi sih kinasihan; nanging nalika wong-wong mau matesi kabébasan agami, nyerahaké Protestantisme, lan maringi papan marang kapapaan, ukuran kaluputané bakal kebak, lan ‘murtad nasional’ bakal kacathet ana ing kitab-kitab swarga. Asiling murtad iki bakal dadi karusakan nasional.” *Review and Herald*, 2 Méi 1893.

Panganggone telu lapis saka ramalan netepake ciri saka kasampurnan pungkasaning ramalan adhedhasar ciri-ciri saka rong kasampurnan kang kapisan. Ing tanggal 11 September 2001, Bilai kang katelu teka ing sajarah. Bilai iku wiwitané wis teka ing tanggal 22 Oktober 1844, awit Bilai kang katelu iku kalasangka kapitu, lan kalasangka iku wiwit muni ing wektu iku. Nanging kaya dene Israel jaman kuna, Israel modern milih pambrontakan lan ndadèkake sawijining mangsa nglembara ing ara-ara samun tinimbang ngrampungake pakaryan. Mulané wektu panyegelan saka malaékat kang katelu katundha, nganti wiwit maneh ing tanggal 11 September 2001.

“Patang puluh taun suwéné, rasa ora pracaya, sambat-sambat, lan pambrontakan wis nutup dalan tumrap Israèl kuna mlebu ing tanah Kanaan. Dosa-dosa kang padha iki uga wis ndadèkaké mlebué Israèl modhèren menyang Kanaan swarga kasèngsèraké. Ing loro-loroné prakara iki, janji-janjiné Gusti Allah dudu kang kaluputan. Rasa ora pracaya, kadonyan, urip kang ora kasucèkaké, lan pasulayan ana ing antarané umaté Pangéran kang ngakoni dhéwé dadi kagungané Panjenengané, iku kang njalari kita tetep ana ing jagad dosa lan kasusahan iki nganti pirang-pirang taun.” *Selected Messages*, buku 2, 69.

Gusti Allah ora owah, lan Panjenengané ngadili manut padhang kang kasedhiya. Israel modern nduwèni padhang kang luwih akèh tinimbang Israel kuna, lan kita diparingi pawartos manawa “dosa-dosa kang padha iku wis nundha mlebu Israel modern menyang Kanaan swarga.” Manawa Israel modern mung dipesthekaké tanggung jawabé manut padhang kang dadi ukuran tanggung jawabé Israel kuna, iku wis cukup, nanging wong-wong mau nduwèni padhang kang luwih akèh. Mulané, manawa “dosa-dosa kang padha” iku kang njalari “Israel kuna” nglembara ana ing ara-ara samun sajroning “patang puluh taun,” mula Israel modern ora mung kabuwang menyang “ara-ara samun” ing pambrontakan taun 1863, nanging padha uga mesthi wus katetepaké bakal mati ana ing kana. “Dosa-dosa” wong-wong mau wis nundha pakaryaning malaekat katelu nganti sapréné.

“Mangkéné pangandikané malaékat mau, ‘Malaékat katelu lagi ngiket, utawa mènèhi segel, wong-wong iku ana ing sawijining iketan-iketan kanggo lumbung swarga.’ Golongan cilik iki katon kebak reribed lan sumelang, kaya wong-wong sing wus ngliwati pacoban-pacoban lan peperangan-peperangan kang abot. Lan katon kaya srengéngé lagi waé njedhul saka saburin méga lan sumunar marang pasuryané, nganti ndadèkaké wong-wong mau katon kaya wong sing menang kalawan mulya, kaya déné kamenangané wis meh kasil.” *Early Writings*, 88.

Dosa-dosa sing padha kang njalari Israèl kuna dibuwang supaya mati ing ara-ara samun wis nundha pakaryaning malaékat katelu sing rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844.

“Sawisé Gusti Yésus mbikak lawanging papan suci ingkang maha suci, pepadhanging dina Sabat katingal, lan umatipun Allah kauji, kados dene para putranipun Israèl kala rumiyin kauji, supados katitik manawa wong-wong mau badhé netepi angger-anggeripun Allah. Aku nyumurupi malaékat kaping tiga nunjuk ing nginggil, nedahaké marang wong-wong ingkang kuciwa punika dalan tumuju ing papan ingkang paling suci wonten ing papan suci swarga. Nalika kanthi pitados wong-wong mau lumebet ing papan ingkang maha suci, wong-wong mau manggih Gusti Yésus, lan pangajeng-ajeng saha kabingahan medal malih kanthi énggal. Aku nyumurupi wong-wong mau ningali malih dhateng wingking, nliti malih jaman kapengker, wiwit saking pawartos bab rawuhipun Gusti Yésus kaping kalih, ngantos ngliwati pengalamanyipun dumugi wontening kalampahaning wektu ing taun 1844. Wong-wong mau sumerep bilih kuciwanipun sampun katlantaraken kateranganipun, lan kabingahan saha kayektèn malih marakaké gesangipun. Malaékat kaping tiga sampun madhangi jaman kapengker, jaman samenika, lan jaman ingkang badhé rawuh, lan wong-wong mau mangertos bilih Allah temenan sampun nuntun wong-wong mau lumantar peparinging pangawulanipun ingkang mistèri.” *Early Writings*, 254.

Malaékat katelu iku malaékat sing maringi segel, lan panjenengané rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, nanging pakaryané ketundha déning dosa-dosa kang padha sing njalari Israèl kuna mati ana ing ara-ara samun. Ketundhan kang kasababaké déning pambrontakan taun 1863 iku minangka panundhaning pakaryané malaékat katelu, lan mulané panyegelan wis katundha lan kaalang-alangi luwih saka satus taun.

“[Cacahing Yosua 32:6–15, dipunpetik.] Pangéran Allah iku Allah ingkang cemburu, nanging Panjenengané sabar sanget marang dosa lan panerakipun umaté ing jaman punika. Manawi umat Allah mlampah miturut pitedahipun, pakaryanyipun Allah mesthi sampun majeng, pesen-pesen kayekten mesthi sampun kababar dhateng sadaya bangsa ingkang manggèn ing salumahing bumi kabèh. Manawi umat Allah pitados dhateng Panjenengané lan dados para lampahing pangandika-Né, manawi padha netepi pepaken-pepakenipun, malaékat punika mesthi boten rawuh mabur lumantar langit nggawa pesen dhateng malaékat sekawan ingkang badhé nglilani angin-angin punika supados ngembus ing bumi, kanthi sesambat, Tahana, tahana angin sekawan punika, aja nganti padha ngembus ing bumi nganti Ingsun wus maringi segel dhateng para abdiné Allah ana ing bathuké. Nanging awit umat punika boten mituhu, boten sukur, boten suci, kados Israèl ing jaman kina, wekdal punika dipunpanjangaken supados sadaya tiyang saged mireng pesen pungkasan bab sih-rahmat ingkang dipunwartakaken kanthi swanten banter. Pakaryaning Pangéran sampun kapalang, wekdal panyegelan katundha. Kathah ingkang dereng mireng kayekten. Nanging Pangéran badhé maringi dhateng piyambakipun kasempatan supados mireng lan mratobat, sarta pakaryan agengipun Allah badhé lumajeng.” *Manuscript Releases*, volume 15, 292.

Ing tanggal 11 September 2001 malaékat katelu rawuh manèh, lan wektu panyegelan kang wis katundha wiwit pambrontakan taun 1863, wiwit manèh. Iku yaiku rawuhipun Islam saka Bilai katelu, kang uga minangka kalasangka kapitu sing nandhani wiwitané wektu panyegelan. Wektu panyegelan diwiwiti kanthi rawuhipun malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika kalasangka kapitu wiwit muni, nanging kalasangka iku kaalang-alangi lan katundha.

Lan malaékat kang dakdeleng ngadeg ing sadhuwuring segara lan ing sadhuwuring bumi iku ngangkat tangané marang swarga, lan supata lumantar Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan sakehing kang ana ing jeroné, lan bumi lan sakehing kang ana ing jeroné, lan segara lan sakehing kang ana ing jeroné, yèn wektu ora bakal ana menèh; nanging ing dina-dina swaraning malaékat kapitu, nalika dhèwèké wiwit muni, wewadi Allah bakal rampung, kaya kang wus dipratélakaké marang para abdiné, para nabi. Wahyu 10:5–7.

“swara”ing malaékat kapitu iku swaraning malaékat ing Wahyu bab wolulas, kang tumurun nalika gedhong-gedhong agung ing Kutha New York padha dirubuhaké.

Lan sawisé iku aku weruh malaekat liyané tumurun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi dadi padhang marga saka kamulyané. Lan panjenengané nguwuh kanthi rosa nganggo swara kang banter, pangandikané: “Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi papan padunungané para dhemit, lan panggonan tetahané saben roh najis, lan kurungané saben manuk najis lan sengit. Amarga kabèh bangsa wis ngombé saka anggur bebenduné jinahe, lan para ratu ing bumi wis padha laku jina karo dhèwèké, lan para sudagar ing bumi dadi sugih marga saka kalubèraning kemewahané.” Wahyu 18:1–3.

“swara” saka malaékat sing kuwasa kang tumedhak, maréntah para malaékat supaya nahan papat angin, kang digambaraké minangka “jaran ngamuk” sing ngupaya uwal lan ngeteraké pati lan karusakan ing dalané.

“Malaékat-malaékaté Allah nindakake dhawuhé Panjenengané, nahan angin-angin ing bumi, supaya angin-angin iku aja nganti ngembus ing bumi, utawa ing sagara, utawa ing wit apa waé, nganti para abdiné Allah dimeteraèkaké ana ing bathuké. Malaékat kang kuwasa iku katonton munggah saka wétan (utawa panggonan srengéngé njedhul). Malaékat iki, kang paling kuwasa ing antarané para malaékat, nyekel ing astané meterai Allah kang gesang, utawa meterai Panjenengané kang mung piyambak sing bisa maringi urip, kang bisa nulis ana ing bathuk tandha utawa prasasti, marang sapa kalanggengan, urip langgeng, bakal diparingaké. Swarané malaékat kang paling luhur iki sing nduwèni wewenang dhawuh marang papat malaékat supaya nahan papat angin nganti pakaryan iki kasampurnakaké, lan nganti piyambakipun maringi dhawuh supaya angin-angin iku dililani uwal.” Testimonies to Ministers, 445.

Malaékat kang marentah marang malaékat papat supaya nahan angin-angin iku, yaiku malaékat ing Wahyu pasal wolulas kang madhangi bumi kanthi kamulyané, lan “swara banter”-né iku swarané malaékat kapitu.

“Lan satemene endahing pralambang kang kaparingake ana ing Wahyu 7 kanggo kita renungake lan dadi panglipur sarta panguwat! Papat malaékat iku dipréntahaké supaya nindakaké sawijining pakaryan ana ing bumi. Nanging Ana Sawijining kang wus nebus jagad iki kanthi masrahaké Sarirané dhéwé dadi tebusané, nduwèni wong sawetara pilihan. Sapa? Yaiku wong-wong kang netepi kabèh préntahing Allah lan nduwèni precayané Gusti Yesus.

Manahé Yohanes dipunarahaké dhateng sawijining adegan sanès: “Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka wetan, nggawa meteraining Allah kang gesang’ (Wahyu 7:2).” Sinten Panjenenganipun punika? Malaékating prejanjian. Panjenenganipun rawuh saking panyarenging srengéngé. Panjenenganipun punika Pepadang ésuk saking ing luhur. Panjenenganipun punika Pepadhanging jagad. “Ana ing Panjenenganipun ana urip; lan urip iku pepadhanging manungsa’ (Yohanes 1:4).” Punika Panjenenganipun ingkang dipunandharaké déning Yesaya: “Kanggo kita wus miyos sawijining Putra, marang kita wus kaparingaké sawijining Putra Kakung; lan pamaréntahan iku bakal ana ing pundhaké; lan asmané bakal sinebut: Endah, Penaséhat, Allah kang Rosa, Rama langgeng, Sang Pangéraning Katentreman’ (Yesaya 9:6).” Panjenenganipun sesambat, minangka Panjenengan kang kagungan kakuwasan ngungkuli pasukaning para malaékat ing swarga, “kang diparingi kawenangan ngrusak bumi lan segara,’ ngandika, ‘aja ngrusak bumi, aja uga segara, utawa wit-witan, nganti kita wus ngesahaké para abdiné Allah kita ana ing bathuké’ (Wahyu 7:2, 3).

“Ing kéné katon paseduluraning kodrat ilahi lan kodrat manungsa kang dadi siji. Parentah kaparingaké marang malaékat papat supaya nahan angin papat nganti padha nampani panggilané Panjenengané. Wacanen kabèh bab iku. Panggugah, ‘Aja ngrusak,’ kaandharaké déning Sang Mulihaké, Sang Juru Tebus.

“Paukuman lan bebendu iku mung kudu ditahan sawetara wektu nganti sawijining pakaryan tartamtu kelakon. Pesen iku, yaiku pesen pepènget lan sih-rahmat kang pungkasan, wis kalambatan anggoné nindakaké pakaryané déning katresnan egois marang dhuwit, katresnan egois marang rasa kepénak, lan ora pantesé manungsa kanggo nindakaké sawijining pakaryan kang prelu ditindakaké. Malaékat kang bakal madhangi bumi kanthi kamulyané wus ngentèni piranti-piranti manungsa kang lumantar iku pepadhangé swarga bisa sumunar, lan kanthi mangkono padha bebarengan makarya kanggo maringi, sajroning wigati suci lan khidmaté, pesen kang bakal netepaké nasibing donya.” Manuscript Releases, volume 15, 222.

Malaékat kaping telu, yaiku Kristus, uga iku Malaékat sing maringi meterai sing rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, nanging amarga pambangkangan umat Allah, pakaryan Panjenengané kanggo maringi meterai marang satus patang puluh papat èwu iku wis kasilambataké nganti 11 September 2001. Banjur Islam saka Bilai kaping telu ngrubuhaké gedhong-gedhong agung ing New York, lan proses pemeteraian wiwit lumaku. Ing wektu kuwi bangsa-bangsa dadi “nesu, nanging isih ditahan”. Swara kapisan saka Wahyu pasal wolulas iku swara sing marentahaké marang malaékat papat supaya nahan, nalika umat Allah lagi diparingi meterai.

Gusti Yésus tansah nggambaraken pungkasan kanthi wiwitan, lan ing tanggal 26 Fèbruari 1993, Islam saking Bilai ingkang kaping tiga njeblugaken bom truk ing garasi parkir lemah menara Lor World Trade Center. Jeblukan punika nyebabaken karusakan ingkang awrat tumrap gedhung punika, matèni enem tiyang lan natoni langkung saking sèwu tiyang sanèsipun. Sanadyan serangan punika boten ndadosaken menara-menara punika ambruk, punika dados tindak terorisme ingkang wigati ing bumi A.S. lan dados pratandha rumiyin tumrap prastawa-prastawa tanggal 11 Sèptèmber 2001.

Wektu panyegelan diwiwiti tanggal 11 September 2001, nanging kalebu sawijining pepèling rumiyin wolung taun sadurungé. Serangan Islam marang Israèl tanggal 7 Oktober 2023 iku minangka pepèling rumiyin ngenani pungkasaning wektu panyegelan. Ciri-ciri kenabian saka Bilai kaping telu wis ditetepaké bebarengan karo ciri-ciri kenabian saka rong Bilai kang kapisan. Ing ayat-ayat pambuka saka pasal sanga kitab Wahyu, panyegelan saka satus patang puluh papat èwu iku digambaraké.

Bab punika badhé kita rembag wonten ing artikel salajengipun.

“Manawa pemandhangan-pemandhangan kaya mangkene bakal kelakon, yaiku paukuman-paukuman kang nggegirisi tumrap jagad kang kebak kaluputan, ana ing ngendi pangungsèné umat Allah? Kepriyé wong-wong mau bakal dilindhungi nganti bebendu iku wis kliwat? Yokanan nyumurupi unsur-unsur alam—lindhu, prahara, lan pasulayan pulitik—kang digambaraké kaya-kaya dicekel déning papat malaékat. Angin-angin iki isih ana ing sangisoré pangwasan nganti Allah maringi pangandika supaya dilèrèni. Ana ing kana kaslametan pasamuwané Allah. Para malaékaté Allah nindakake dhawuhé Panjenengané, nahan angin-angin bumi, supaya angin-angin iku aja nganti ngembus ing bumi, utawa ing segara, utawa marang wit apa waé, nganti para abdiné Allah kapatèni segel ana ing bathuké. Malaékat kang kuwasa iku katon munggah saka sisih wétan (utawa panggonan srengéngé njedhul). Malaékat kang paling kuwasa iki nyekel segelé Allah kang gesang ana ing astané, yaiku segelé Panjenengané kang piyambak bisa maringi urip, kang bisa nulis ing bathuk tandha utawa tulisan, marang sapa kauripan tanpa pati, urip langgeng, bakal diparingaké. Swarané malaékat kang paling luhur iki kang duwé wewenang kanggo mrintah papat malaékat mau supaya nahan papat angin kasebut nganti pakaryan iki rampung katindakaké, lan nganti dhèwèké maringi parentah supaya angin-angin mau diluwaraké.”

“Wong-wong kang ngalahake jagad, daging, lan Iblis, bakal dadi wong-wong kang kaparingan sih lan bakal nampani meterai saka Allah kang gesang. Wong-wong kang tangane ora resik lan atine ora murni, ora bakal nduwèni meterai saka Allah kang gesang. Wong-wong kang ngrancang dosa lan nindakaké dosa iku bakal katilar. Mung wong-wong kang, sajroning sikapé ana ing ngarsané Allah, ngisi kalungguhané wong-wong kang lagi mratobat lan ngakoni dosa-dosané ing Dina Pangruwating Dosa anti-tipikal kang agung, bakal diakoni lan ditandhani minangka pantes nampa pangayomané Allah. Asma wong-wong kang kanthi mantep nyawang, ngenteni, lan waspada tumrap rawuhé Juru Slameté—kanthi luwih temen lan luwih ngarep-arep tinimbang wong-wong kang ngenteni ésuk—bakal kaétung ana ing antarané wong-wong

kang dimeterai. Wong-wong kang, sanajan sakèhé pepadhanging kayektèn murup madhangi nyawané, kuduné nduwèni pakaryan kang cocog karo pracaya kang wis diakoni, nanging kasengsem déning dosa, ngedegaké brahala ing njero atiné, ngrusak nyawané ana ing ngarsané Allah, lan najisaké wong-wong kang sesrawungan karo wong-wong mau ing dosa, bakal dibusak asmané saka kitab kauripan, lan bakal katinggal ing pepeteng tengah wengi, tanpa lenga ana ing wadhan-wadhané bebarengan karo damar-damaré. ‘Nanging tumrap kowé kang wedi marang Asma-Ku, Srengéngé Kabeneran bakal njedhul mawa kasarasané ana ing swiwiné.’”

“Panyegelan para abdiné Allah iki padha karo kang wis kaparingaké marang Yéhezkièl lumantar sesanti. Yokanan uga wus dadi seksi tumrap wahyu kang nggumunaké banget iki. Panjenengané weruh segara lan ombaké gumuruh, lan ati manungsa padha semplah merga wedi. Panjenengané nyumurupi bumi gonjang-ganjing, lan para gunung kacemplungaké menyang tengahing segara (kang satemené pancen lagi kalakon), banyuné gumuruh lan keruh, lan para gunung padha gonjang-ganjing merga ngembangé banyu iku. Panjenengané diparingi sesanti bab pageblug, sampar, pailan, lan pati kang nindakaké tugasé kang nggegirisi.” Testimonies to Ministers, 445.